

TIDEHVERV

Nr. 5 - 89. årgang - Maj 2015

INDHOLD:

Claus Thomas Nielsen:
Religionsskiftet 77

Marie Høeg:
"Skjalde i den usle Døgn!" –
om Grundtvigs kristne poetik .. 81

Jesper Høgenhaven:
Når islamisterne
vinder valget..... 87

CTN:
Apropos påsken 89

CTN:
Om *contradictio in adjecto* 89

CTN:
Om borgerkrigens ankomst 89

Jack Kornbeck:
Hedenskabens genkomst 89

Johan Christian Nord:
Bi lidt, stå her og læs – et
kort svar til mine angribere 92

Thomas H. Beck:
Forsoning og sonofferblod 94

Religionsskiftet

*Afskaf Gud og staten bliver gud.
Denne kendsgerning illustreres af hele menneskehedens historie.*

G.K. Chesterton

En kulturs *antropologi* er altid og alle steder en afspejling af dens *teologi*. En ændring i antropologien er altid en følge af en allerede indtruffet ændring i teologien. Og når et samfunds antropologi ved lov, og med befolkningens samtykke, helt ændres, så er det nødvendigvis en afspejling af et allerede indtruffet religionsskifte.

Således også den 7. juni 2012 da folketinget vedtog at erstatte den hidtil gældende kristne antropologi med en gnostisk. I kristendommen er kønspolariteten noget medskabt og konstituerende ved mennesket. Menneskets kønspolaritet er, fordi mennesket er skabt i Guds billede, en afspejling af den indre spænding i Guds treenige væsen, og ægteskabet er derved en afspejling af forholdet mellem Kristus og kirken.

Kun fordi den kristne teologi allerede var afskaffet som

den kulturbærende livsanskuelse i Danmark, kunne folketinget ganske uden folkelig modstand indføre en gnostisk antropologi, ifølge hvilken menneskets køn og familiens treenighed af moder, fader og børn er arbitrære konstruktioner.

Otte ud af ti biskopper tilsluttede sig uden tøven religionsskiftet. At de løbende erklærer sig som kættere eller ikke-kristne også på alle mulige andre teologiske felter, bør derfor ikke overraske. Derimod bør det overraske, at det selv i nærværende tidskrifts spalter hævdes, at det kræver "format" at være kætter. Det er den danske folkekirke et lysende eksempel på, at det ikke gør. Det eneste det kræver, er at forkynde i modstrid med den kristne sandhed. Det kan enhver finde ud af. Især når belønningen er, at man ikke længere mobbes af tidsånden, men tværtimod får kors og bånd og stjerner.

Tilbage i 2011 og 2012 var der imidlertid to biskopper, som nægtede at føre kættersk tale. De fastslog i deres høringsvar, at den nye lovgivning var uforenelig med et kristent menne-

skesyn, med Den hellige Skrift, med kirkens tradition og med folkekirkens bekendelsesskrifter. De to biskopper var Lise-Lotte Rebel og Steen Skovsgaard. Især Steens Skovsgaard har ofte fremstået som en mand af ære. En som tilsyneladende ikke er bange for at begå den værste af den nye post-kristne religions synder: At være usamtidig. Under debatten om afskaffelsen af det kristne menneskesyn var han derfor en af de få, som turde imødegå modpartens falske moralisme. Han skrev blandt andet veloplagt følgende om den teologiske distanceblænder Thomas Reinholdt Rasmussen:

"Thomas Reinholdt har f.eks. flere gange fremført den teologiske pointe, at hvis man siger nej til velsignelse/vielse af homoseksuelle parforhold, så er man modstander af evangeliet. Senest kunne man læse, at man er farisæer, hvis man siger nej, for: "Det er faktisk pointen i vores kristne tro: at virkeligheden trænger sig på, anderledes end vi forventer. Således er det for farisæerne, der får en virkelighed, som ikke svarer til deres forventning." Og som en afsluttende svimlende pointe: "Evangeliet er en forargelse, som selv en gruppe af præster kan snuble over. Forargelse over loven er farisæisme. Forargelse over evangeliet er kristendom."

Hvis man bliver lidt rundtosset ved læsningen af den konklusion, er der ikke noget at sige til det. For hvad betyder det i praksis? Og hvor finder TRR sig selv? Står han udenfor forargelsen? Eller er TRR ikke lidt forarget over de biskopper, som siger nej til at velsigne/vie homoseksuelle? Og hvis han er: Hvad er det så for en forargelse? Er det en forargelse over loven - altså farisæisme - eller en forargelse over evangeliet?

[.....]

Og hvad nu hvis evangeliets forargelse ligger et helt andet sted? Hvad nu hvis det virkelig forargelige er, at Gud har ment det alvorligt, når han skabte mennesket som mand og kvinde og velsignede dem? Og at det er kønsforskellen, som konstituerer ægteskabet. Det er da for alvor forarge-

ligt at høre i vores tid. At få at vide, at ægteskabet ikke er et tilfældigt forhold, som vi kan omdefinere efter godtbefindende, men at det udspringer af selve skabelsen og peger hen på forholdet mellem Kristus og hans kirke. Det er da forargeligt at sige, som Luther, at ægteskabet har Guds ord for sig. At ægteskabet er et åndeligt forhold, men også et kødeligt forhold - vel at mærke mellem to af hvert sit køn. Det må siges at være det aller mest forargelige at høre i denne tid."

Ligesom Den hellige Skrift, hele den kirkelige tradition og folkekirkens bekendelsesskrifter fastholder Skovsgaard (ved talen om Kristus og Kirken), at synet på ægteskabet, og på menneskets køn, er uløseligt forbundet med treenighedslæren.

I sit høringssvar ang. afskaffelsen af den kristne antropologi citerede Skovsgaard med tilslutning også en homoseksuel bekendt for følgende:

"Mit anliggende er at sige, at man kan komme til at gøre mange homoseksuelle en bjørnetjeneste. Ved en ligestilling tager man ikke alvorligt, at homoseksualiteten for manges vedkommende er et stort problem. Det var mere ønskeligt, at der blev forsket i fænomenet, så man evt. i børneopdragelsen kunne hjælpe børnene til at identificere sig med det køn, de fra naturen har.

Man må jo spørge, hvorfor homoseksualitet i det moderne samfund pludseligt vinder frem, så det minder om en epidemi.

[...]

Der er mange spørgsmål, som vi burde have svar på før vi bare stempler det hele normalt og fejrer problemerne ind under gulvtæppet."

Ved at citere dette med tilslutning har Steen Skovsgaard det store mod at bekende sig til noget så usamtidigt, som at der findes normalt og unormalt. Han kalder tilmed nutidens eksploderende homoseksualitet for en smitsom sygdom. Når han citerer en homoseksuel bekendt for at sige det, skyldes det naturligvis, at han ved, at han her er så politisk ukorrekt, at det er på græn-

sen af racismeparagraffen. Han er – ved at være tro mod den gamle religion, kristendommen – kætter i forhold til den nye religion: den vitalistiske narcissisme. Ligesom kun negre må kritisere den sorte kriminalitetskultur i USA og kun eks-muslimer må påpege Islams intrinsiske ondskab, således er det i en række lande kun homoseksuelle, som ikke risikerer retsforfølgelse for at kalde homoseksualitet en sygdom. I England er en mand blevet arresteret og retsforfulgt alene for at citere Paulus offentligt, og i USA er en bager blevet idømt en millionbøde og er gået fallit, fordi hun ikke ville skrive to kvindename på en bryllupskage.

Skovsgaard ved naturligvis godt, at den nye religion kun har foragt til overs for syge og handicappede. Derfor aborterer man dem, slår dem ihjel af medlidenhed eller får dem til at slå sig selv ihjel af selvforagt.

Men Skovsgaard holder fast i det kristne menneskesyn. Ifølge kristendommen kan et hjerneskadet multihandicappet barn som dør 2 måneder efter fødslen være den, hvis fødsel englenerne jubler aller mest over, og som sidder nærmest ved Jesus i himlen. Derfor kan Skovsgaard, uden at ringeagte den homoseksuelle, fastholde, at det er en invaliderende sygdom at have et begær, der ikke retter sig mod det modsatte køn og familieskabelse. Det gør ikke de syge mindre værd, deres sygdom er blot den særlige byrde, de har i deres liv, således som vi jo alle har større eller mindre byrder at bære på. Byrder vi må indrette vore liv efter.

*

Lise-Lotte Rebel henviste i sit høringssvar i 2011 først og fremmest til den Lutherske ordningsteologi. Et kønsneutralt menneske- og ægteskabssyn er, fastslår hun, i strid med Bibelen og med folkekirkens bekendelsesskrifter.

Tidligere havde biskop Kar-

sten Nissen ment det samme som Skovsgaard, men helt tilfældigt blev Karsten Nissens teologiske holdninger, ligesom broderparten af de danske præsters, gennem grundige studier ændret ganske synkront med folkestemningen og de politiske vinde.

Det er der naturligvis ikke i sig selv noget særligt ved. Vi lever jo i en tid, hvor det betragtes som sygt og asocialt at stå fast ved holdninger, som er gået af mode. Hvilket jo så også gør begreber som "folkestemningen" og "politiske vinde" ganske luftige: Når næsten alle følger folkestemningen, så er der jo næsten ingen tilbage til at skabe den. Enhver meningsmåling som begyndte således: "95% af alle danskere mener ... er De enig i det?" ville få ja-svar fra formentlig ca. 95% af de adspurgte og ca. 99% af alle offentligt ansatte, deriblandt præster og biskopper.

Men Lise-Lotte Rebel og Steen Skovsgaard stod fast tilbage i 2011 og 12.

Havde de været politikere eller klummeskribenter ville det naturligvis ikke i sig selv have forøget deres troværdighed, thi så havde der blot været tale om, at de midlertidigt fandt et ledigt standpunkt, der positionerede dem som konservative eller gjorde dem egnede til at agitere for et mindretalssynspunkt i Deadline. Debatten overstås, man glemmer alt om emnet og indretter sig efter den nye virkelighed. Således har borgerlige politikere leget positionerende skolepolitik, kulturpolitik og værdipolitik i mere end halvtreds år.

De har selv været kulturradikale i hjerterne og i livsstilen, men af hensyn til deres vælgere har de været fodslæbende, når lovgivningen skulle gennemføres, uden dog en eneste gang at skrue udviklingen tilbage når de selv var ved magten. Tværtimod blev den seneste generations største dannelsesødelæggende kulturrevolution, gymnasierformen, gennemført af Fogh-re-

geringen og Dansk Folkeparti. De samme partier støttede folkeskolereformens nationalisering af børnenes fritid, afskaffelsen af boligens ukrænkelighed og indførelsen af overvågningsstaten. Sådan leger de konservative og DF nationale, og således leger venstre liberale.

Og således leger Thulesen Dahl i dag indholdstom positionerende indvandringspolitik, uden at have den mindste intention om at kræve det brud med EU-lovgivning og konventioner som er den eneste måde, hvorpå befolkningsudskiftningen kan bremses, inden den muslimske befolkningsandel kommer over 20%, og derved den eneste måde hvorpå borgerkrigen kan begrænses. (Alle lande i verden hvor der i dag er et mindretal på 10-20% muslimer har borgerkrig og voldsom indskrænkning af frihedsrettigheder.) Tværtimod vil DF, ligesom under Fogh, være støtte for en regering som sammen med S hvert år overfører ny rets- og grænsesuverænitet til EU og derved lader indvandringen fortsætte uhindret. DFs eneste ultimative krav til en ny regering er, at der skal stå en symbolsk politimand ved grænsen og gøre honnør for befolkningsudskiftningen. (Det kunne sagtens være anderledes: Japan havde i 2014 5000 asylansøgere og gav asyl til 11 (elleve)!)

*

Men Lise-Lotte Rebel og Steen Skovsgaard er ikke politikere. De skal ikke engang genvælges eller have en velbetalt international retrætepost som kræver politisk korrekthed. Steen Skovsgaard er en mand af ære. Og han tør ikke svigte sit præsteløfte.

Eller måske er også hans holdninger alene positioneringer. Måske er det ikke en tilfældighed, at han blev biskop. Thi den samme Steen Skovsgaard, som for 3 år siden fandt det kønsneutrale menneskesyn i modstrid

med den kristne bekendelse, han udtaler nu i enighed med samtlige øvrige biskopper:

"Det er biskoppernes opfattelse, at har man fået myndighedernes godkendelse til at skifte cpr-nummer, da er den pågældende at betragte som hørende til det tilsvarende køn," [...]

»Et såkaldt juridisk kønsskifte falder således efter biskoppernes opfattelse, ikke ind under det område, hvor en præst kan have sådanne religiøse anfægtelser ved at skulle foretage en vielse, at biskoppen skal tage stilling til om præsten bør fritages fra at forestå vielsen.«

Hvis Skovsgaard fortsat mener, hvad han skrev i 2011, så betyder denne nye udtalelse, at følgende situation kan opstå:

To mænd kommer til Skovsgaard og ønsker at indgå ægteskab. Skovsgaard forklarer dem, at det kan de slet ikke gøre, thi et ægteskab kan ifølge Guds skabelsesorden og kirkens helt klare lære kun bestå af en mand og en kvinde. At hævde andet er i strid med kirkens lære om Treenigheden og om mennesket, som skabt i Den treenige Guds billede. Da Skovsgaard i sit præsteløfte med den evige dom for øje har lovet at forvalte sand kristendom, ville han tilmed pådrage sig en evig straf ved at forestå en sådan ceremoni og derved handle imod det han ved er sandt. Af samme årsag kan han naturligvis heller ikke støtte, at andre præster forestår et sådant kættersk ritual. Det ville jo være at føre dem ud i løgn og fordærv.

De to mænd går slukørede bort. Men et halvt år senere kommer de tilbage. Iført det samme tøj, med de samme frisurer osv. Den eneste ændring er, at den ene af dem hjemme ved sin Mac har udfyldt en formular og som svar fået tildelt et lige cpr-nummer. Det har han nemlig nu retskrav på at kunne. Og synet af det lige cpr-nummer får Skovsgaard til straks at ønske parret tillykke med deres kommende vielse,

Dette, at staten har tildelt en

mand en lige cpr-nummer betyder, ifølge Steen Skovsgaard, at manden er blevet skabt som kvinde og at hans ægteskab med en mand ikke er en ophævelse af begrebet ægteskab og ikke er i strid med kirkens uforanderlige lære.

Ja, ikke blot er Skovsgaard nu ikke længere i fare for at pådrage sig en evig straf og har af sin samvittighed fået frihed til at forestå vielsen. Nu mener Skovsgaard tilmed, at det er hans og enhver anden præst pligt at forestå denne ceremoni og kalde de to persons forhold for et ægteskab.

Når, som biskopperne skriver, ingen præst længere kan påberåbe sig "religiøse anfægtelser" ved at vie to mænd, når den ene har ændret sit cpr-nummer, så handler en præst som fremturer i strid med tjenstemandsloven og skal i sidste ende afskediges. Dette er, hvad biskoppernes udtalelse betyder.

Ligeledes har samtlige ti biskopper med denne udtalelse fastslået, at alle de præster som ikke vil foretage en sådan vielse alene derved er uegnede til deres embeder i folkekirken. Vi kan ikke udføre de ritualer vi ifølge loven er forpligtede til at udføre.

I 2011 skrev Skovsgaard, som allerede citeret:

"... det er kønsforskellen, som konstituerer ægteskabet "... det udspringer af selve skabelsen og peger hen på forholdet mellem Kristus og hans kirke."

Enten er Skovsgaard blevet omvendt til de øvrige biskoppers nye gnostiske religion eller så holder han fast i, hvad han skrev i 2011. Er det sidste tilfældet, så er den skabergud han dengang henviste til ikke en metafysisk Gud udenfor universet, men ganske simpelt den alt for jordiske danske stat. Måske er Skovsgaard blot jorden tro.

Thi når ægteskabet udspringer af Guds kønspolære skabelse, hvem er det så som alligevel kan have magt til ved ordets kraft alene, at omskabe kønnet? Ja, det kan logisk set kun være den op-

rindeligt skabende Gud selv. Alt så må denne gud være identisk med staten. Staten er den gud som skaber, hvad den nævner.

Vi taster, staten stempler og alene ved dette stempels kraft er en mand blevet til en kvinde.

Som det ses er de to muligheder i virkeligheden ikke forskellige. Spørgsmålet er kun hvornår Skovsgaard blev omvendt? Var han allerede en postmoderne relativist i 2011? Var der også dengang kun tale om positioneringens teologi, ligesom der for Fogh og Thulesen Dahl kun er tale om positioneringens politik? Når debatten er overstået indretter man sig og går videre til næste sag.

At gå imod staten er utænkeligt, thi når sproget er relativiseret, så er det alene magten, som sætter sandheden.

Interdiktet i Ribe Stift

Her i Skjern provsti findes der i både i Videbæk og i Skjern plejehjem, som er ejede af Luthersk Mission. Af trosmæssige årsager ønsker disse plejehjem kun at blive betjent af mandlige præster.

Jeg er ikke enig i denne holdning, men det er trods alt denne holdning til sakramentsforvaltningen som har været enerådende i 90% af kirkens historie og som også i dag deles af mere end 90% af verdens kristne. Ingen kan påstå at denne holdning er ukristelig eller i modstrid med kirkens traditionelle lære.

Men nu har vi præster i Skjern provsti på et provstikonvent med mødepligt fået følgende besked fra biskoppen over Ribe Stift, Elof Westergaard:

"I henhold til ligestillingsloven må provstiet ikke betjene plejehjemet Bakkely med gudstjenester. Der som provstiets præster medvirker ved gudstjenester på Bakkely, er det ikke tjenstligt arbejde, men noget man foretager sig i sin fritid."

Vores biskop har således givet os gudstjenesteforbud som folkekirkedansere. Ikke på grund af en teologisk overvejelse, iføl-

ge hvilken vi, som kirketugt, bør forhindre de formastelige 90-årige på plejehjemmet i at modtage sakramentet og høre Guds ord i menighedens fællesskab, men fordi den åbenbart guddommelige stat har påbudt biskoppen at lyse dette interdikt. (Det kan vist tages for givet at biskopperne også i dette tilfælde har koordineret deres holdning, så nærværende artikel skal naturligvis ikke ses som en kritik af min egen biskop. Ham kan man jo ifølge et kirkeministerielt cirkulære ikke kritisere uden at miste embedet hvis man fremturer. Så det gør jeg langt fra.)

Staten byder og biskoppen udelukker plejehjemsbeboerne fra det hellige gudstjenestefællesskab af mennesker og engle.

Engang gik biskoppen forrest ind til løverne i Colosseum hvis staten påbød ham at efterleve love der stod i vejen for evangeliet. Nu behøver staten blot sige et lille pip, så udsteder biskoppen et folkekirkeligt gudstjenesteforbud. Den nye religion har fortrængt den gamle. Også på plejehjemmet Bakkely i Videbæk.

Ja, så er religionsskiftet da vist blev fuldført, ikke kun i folketinget men også i folkekirken. Bibel og bekendelse er relativerede ad absurdum, men for den totale stat falder kirken på knæ ved det mindste vink. Kirken har nemlig skiftet religion ganske synkront med staten.

Og naturligvis har også den nye religion sine interdikter. Ja, den har legio. Thi dens kerne er magt og dens gudstjeneste er at vise denne magt. Dens gudstjeneste er lynchningen af de ukorekte, de vantro.

Claus Thomas Nielsen